

ПРОЛѢТЕНЪ СЪНЪ.

„Ахъ, мила мамо, чуй —
Тъй дивенъ сънъ бѣ туй;
Ти всичко, мамо, зайшъ —
Съня ще отгадайшъ.

Сънувахъ, че при менъ
Тукъ ангелче дойде,
Хвана ме за ржка,
Литнахме кой знай гдѣ.

Летѣхме дълго, дълго
И спрѣхме най-подиръ;
Очи отварямъ, гледамъ:
Небе на длѣжъ и ширъ.

Катъ златна лодка тамо
Спрѣлъ мѣсечко насрѣдъ,
А ний седимъ врѣхъ него,
Край насъ звѣзди безчетъ.

Заплувахме . . . О боже,
Какъ хубаво ни бѣ
На тая златна лодка
Срѣдъ синето небе.

Блѣстящитѣ звѣздички
Ни хвърлѣха цвѣта
И думаха: „Вземете,
Това отъ пролѣтъта!“

И лодката съ цвѣтенца
Прѣпълни се. Тогасъ
Ний виждахме какъ падатъ
Навсгдѣ тѣ подъ насъ.

Погледнахме земята:
Цвѣта, зеленина,
И цѣлата огрѣна
Съ вълшебна свѣтлина.

Усѣтихъ че се спуща
Самъ мѣсечко натамъ,
Но долѣ на земята
Разбрахъ, че бѣхъ вечъ самъ.

И чухъ тамъ срѣдъ цвѣтята
Поточе да шумти,
И видѣхъ пеперудка
Надъ менъ да лети . . .“

И млѣкна кѣдроглавко.
Зацѣрка птичка вѣнъ —
На кѣдроглавка да разправи
Що значи тоя сънъ.

Ранъ-Босилекъ.